

Nr 6.

Af herr **Erlansson**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående åtgärder i syfte att landets kalmarker må göras frukt-bärande.

Det säges ofta, att vårt land har rika tillgångar, och det gäller blott för oss att kunna på ett rätt sätt utnyttja dem. I detta påstående ligger nog mycken sanning. Vi sakna måhända tillräckligt kapital för att kunna tillgodogöra oss våra slumrande miljoner. Men det är nog en del, som kan vinnas utan synnerligt stor kostnad. Vi hafva i vårt land en del kalmarker, som genom sin ödslighet lämna ett pinsamt intryck. Då man ser dessa af endast ljung och små enbuskar bevuxna hedar och backar, så tränger sig den tanken fram: Här ligger i dessa nu intet gifvande vidder en stor nationalförmögenhet, men såsom de hittills blifvit skötta, har hvarken staten eller den enskilde ägaren någon nytta af dem. De äro lika en guldgrufva, som icke bearbetas. Hade våra fäder för hundra år sedan planterat skog på alla sådana marker i vårt land, så hade vi nu haft en stor rikedom i dem. Men nu ligga de kala. Skola de blifva så i fortsättningen?

I vår upplysta tid borde vi i våra handlingar vara mera fram-synta och mindre själfviska, än våra föregångare voro för hundra år sedan. Men det synes, som om vi i detta afseende trampade alltför troget i fädrens fotspår. Vi hafva fått en lag, som bjuder återplantering af skog, där den nedhugges, och marken icke är tjänlig för odling, men den ålägger icke plantering å kalmarker. Dessa få i alltför stor utsträckning ligga som ofruktbara öknar år efter år. De äro en vanprydnad för hela landet och särskildt för den ort, där de finnas. De

inverka på ett skadligt sätt i traktens klimatiska förhållanden. De ligga som ett slags betyg på vår förmåga att sköta våra finanser. Så bör det icke längre få fortgå.

På sådan mark, som ej kan förvandlas till åker, bör skog planteras. Ägaren af marken måste åläggas skyldighet att plantera. Frö eller plantor bör staten tillhandahålla antingen fritt eller till moderat pris, möjligen beroende på ägarens ekonomiska ståndpunkt. Kan och vill ej ägaren plantera, så bör han efter värdering afstå sådana jordar till någon enskild eller till staten, som planterar skog därpå. Är icke läget sådant, att det passar för staten att köpa området, så drage staten försorg om att skog blir planterad. Statens kostnader härför ingå som inteckning i egendomen, men bör summan jämte ränta betalas af ägaren under vissa år.

Detta är nu endast ett litet uppslag. Frågan behöfver en utredning, och på grund af dess stora betydelse för vårt land vågar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte utreda och till Riksdagen inlämna förslag om huru våra kalmarker skola göras fruktbarande för vårt land.

Stockholm den 21 januari 1910.

John Erlansson.